

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 267. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568635520.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Støder en Stad overhovedet Forstandens Blik, saa saarer i Besynderlighed en Stad som denne det. Den er ikke blot sammenpakket og sammenpresset; men tilskaaren og tilspidset. Jeg veed ikke om det ogsaa hemmelig bidrager noget til min Afskye for dens rette Linier, Quadrater, og Tærninger, at intet i den menneskelige Gestalt er vinkelret eller fiirkantet. Man frygter at Beboerne i en saadan Bye alle Øieblikke støde sig. Det er mærkeligt, at Smagen endnu aldrig har indført fiirkantede *Drikke-Glas*. Jeg troer heller ikke at man kunde drikke andet end Apotheker-Draaber og høit Brændeviin deraf - Viin og Kildevand umueligt. Iis derimod kan jeg ret got tænke mig i fiirkantede Glas, og dette gaaer saa vidt, at Vand midt om Sommeren i en fiirkantet Flaske (der gives desværre deslige!) forekommer mig frossent. Ogsaa fryser jeg paa en Maade her i Manheim; jeg stivner. Jeg kunde umueligen løbe her med en vis Fart. Jeg føler det inderligt, jeg kunde umueligen blive forelsket her, i det mindste ikke paa Gaden, som dog i nogenlunde krumme Byer er 268 mueligt. Al Varme, al Bevægelse, al Kierlighed er rund, eller i det mindste oval, spiral, eller paa een og anden Maade bugtende. Kun det kolde, det ubevægelige, det ligegyldige, og selv det hadefulde er snorlige og kantet. Stode Menneskene, for Exempel, til Feldts i Grupper, i runde Kredse, i stæden for i Colonner og i Geledder, vilde de dandse i stæden for at slaaes. Derfor beroer og den hele Taktik paa Vinkler. Naar saae man en kantet Flamme, naar jeg undtager den dræbende Lynild, der dog vel kun synes saa? - en snorlige Bæk? en stiv Omfavelse? Hvor yndigt bugter sig Luen! hvor deiligt bølger og snoer sig den rislende Flod ! og hvor bøieligt, hvor slyngende, hvor rundt er alt i Gruppen *A mor og Psyche!* Det ligeste paa Mennesket er de kolde, ubevægelige, bidende Tænder - og dog har den skønne Natur sørget for at de staae i en Halvcirkel. Livet er rundt og Døden er kantet. Vi komme runde og bugtende til Verden, og gaae kantede og stive derfra. De nyeste Vugger ere ovale - en skøn Opfindelse! thi det voxende Liv bevæger sig deri; vore Liigkister derimod ere fiirkantede. En Stad i Manheims Smag passer for *Døde* - eller i det høieste for *dem, som dræbe*. Dens Bygninger burde være Mausoleer eller Barakker. I det første Tilfælde burde en saadan *Dødbye* være under Jorden; i det sidste burde en saadan *Morderstad* reent bort deraf.